

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: Udrag fra Fulvia

Citation: Kaalund, H. V.: "Fulvia", i Kaalund, H. V.: *Fulvia*, 1891, s. 122. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund02val-shoot-idm140027968384144/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Fulvia

den røde Rose og den blaa Viol!
Hvorfor har ej Du Jorden dækt med Skimmel,
men sat mig midt iblandt dens Blomstervrimmel!
— Naturen sig fornyer Vaar paa Vaar,
og Nattens Stjerner højt paa Himlen funkler,
som de har funklet gjennem tusind Aar —
skal Dødens Skygge nu det Alt fordunkle?
Er Alt, hvad Hellas' høje Aand har skabt,
kun idel Blændværk? Skal det Alt gaa tabt?
— Er der paa Jorden Intet mér tilbage
for dem, som tro paa Dig, end at forsage?
— Forsage! ja, det er dit strenge Bud!
Styrk mig i Kampen! styrk mig, store Gud!

(synker overvældet med bøjet Hoved ned paa Tempeltrappen, men skræmmes nogle Øjeblikke efter op.)

Men tys! jeg hører Skridt! der kommer Nogen!
— En Mand! jeg kjender denne Skikkelse:
Ha, Aquilinus! Himmel, det er ham —
ham, som jeg sidst i Verden vilde møde!

(Hun skjuler sig hurtigt bag en Søjle i et af de Templer, som staa paa den modsatte Side af Athenetempleet. En Sky gaar for Maanen.)

(Aquilinus, indhyllet i sin Toga, kommer fra Højre. Efter at have kastet et Blik omkring sig, for at overryde sig om, at han er ene, standser han foran Tempeltrappen, der fører op til Fulvias Billedstøtte, og staar et Øjeblik fortabt i Beskuelsen deraf.)

AQVILINUS.

Du tavse Nat, alene her for Dig
forraader jeg min Sorg. — Vær Du mit Vidne:
Hun var den Eneste, jeg havde kjær!
Hvor høj og ren og herlig staar hun dér,
men hævet over Jordens Fryd og Smerte!

Den kolde Marmorsten har intet Hjerte. —
Og dog det er mig, som hun er mig nær.
O, kunde som Pygmalion jeg varme
det døde Billed her i mine Arme
og vække Livets Pulsslag i dets Bryst!
— Ja, kunde hun fornemme nu min Røst,
hun vilde næppe mér saa stolt mig vrage.
Af hende har jeg lært, det at forsage
kan veje mér end jordisk Herskermagt.
— »Synk i Dig selv, synk ned!« har hun jo
sagt —

Ja, jeg har gjort det, — Fulvia, — og vundet,
thi gennem Sorgen har mig selv jeg fundet!
— Tak for det Syn, Du mig paa Livet gav,
ihvor Du er, om i den kolde Grav —
død eller levende — maaske i Himlen
et Steds deroppe mellem Stjernevrillen!
— Mig kalder atter Livets Kamp herfra.
Men aldrig glemmer jeg Dig, Fulvia!

(stiger op af Trappen og slaar sine Arme om Billedstøtten.)

Paa Marmorlæben maa et Kys jeg trykke!
(Idet han, efter at have kysset Billedets Mund, stiger ned og ved Foden
af Trappen endnu en Gang vender sig om mod det.)
Og saa Farvel! — Farvel, min døde Lykke!
(Gaar.)

FULVIA

(træder frem af sit Skjul.)

O, jeg forgaar af Skræk! Hvad har jeg sét!
Hvad har jeg hørt! Han dristed sig at kysse
mit Billed — ja, han elsker mig endnu!